

Hồi thứ mười hai

Thần Hồ Cung trung thụ bí kíp

Ma Đăng Bạch Cốt Tổng Đào Hong

Nhắc lại, đêm ấy Thuyền Kỳ rời núi Thiên Thai, hai ngày sau đã đến hồ Phiêu Dương. Chàng không dám bận võ phục vì sợ lộ đôi bàn tay nên khoác bộ áo thư sinh màu trắng. Chiếc nón mây rộng vành sụp xuống tận trán che khuất gương mặt ma quái.

Chàng không thể để Tuyết Hồ ở lại Tổng Đàn Ma Giáo vì người thân của chàng sẽ dùng linh thú làm phương tiện truy lùng. Do vậy, chàng đành phải mang theo và giấu nó trong bọc hành lý.

Thuyền Kỳ dừng chân nơi quán rượu ven hồ, nhì dòng nước trong xanh nhớ đến những kỷ niệm nồng thắm ngày nào với Lạc Phách Yêu Cơ Không Bách Lan. Hai người đã ân ái với nhau ngay dưới làn nước hồ mát lạnh.

Trong thư để lại, chàng đã hứa rằng sau khi diệt xong bọn Ma Đăng và Mê Âm, sẽ trở lại với người thân Dù phải sống trong bóng tối cũng cam tâm. Nhưng thực ra cảm giác tử vong lẫn khuất trong tâm thức chàng.

Thuyền Kỳ nhìn bàn tay đang nâng chén rượu xuất thân suy nghĩ. Bỗng vui mừng vì một ý niệm lóe lên. Chàng tinh thông y lý, biết da thịt mình bị khí âm hàn làm mất đi sắc tố nên mới có hiện tượng này. Lúc này nhìn lớp men trên chén rượu, chợt nhớ ra rằng chàng có thể dùng dược vật nguy trang.

Ăn uống xong, Thuyền Kỳ tìm đến một dược phòng, bảo đại phu bán một số dược vị tất cả đều tán chuyện. Sau đó, chàng trở lại bờ hồ vắng vẻ năm nào đã gặp gỡ Bách Lan thả cho Tiểu Hồ bơi lội, bắt cá. Còn chàng pha thuốc thoa đều lên mặt, cổ, cánh tay. Hai khắc sau, chàng đã trở thành một lão nhân da nâu sạm như người miền biển. Thuyền Kỳ soi mặt xuống nước, hài lòng mỉm cười. Loại dược vật này chính là một phương thuốc để trị bệnh nám trên da. Nó bám chắc trong một thời gian rất lâu, dù có dùng thuốc rửa cũng không ra. Thuyền Kỳ tin rằng trên đời chẳng có thể nhận ra Tuyết Hồ Công Tử nữa, vì chàng cũng đã nhuộm đen bộ lông của Tiểu Hồ.

Xong xuôi, chàng vượt Trường Giang sang địa phận Huy Châu với hai trái Thần Oanh trong bọc, chàng tin rằng đủ sức phá hủy thạch môn của Mê Âm Thần Cung để vào hạ sát phu thê họ Đinh. Để tránh làm kinh động bá tánh bởi khinh công của mình, chàng ghé vào trấn Mã Yên Sơn mua một con tuần mã. Mua xong, thấy trời đã gần trưa, chàng tìm phạn điểm dùng cơm. Trấn này có tên như vậy vì nằm ngay dưới chân ngọn Mã Yên Sơn cao ba trăm trượng. Tiểu nhị thấy tóc chàng bạc trắng, cung kính nói :

- Chẳng hay lão trượng dùng các món ăn nào, xin cho Tiểu nhân biết ?

Chàng cười mát bảo :

- Có món nào ngon cứ dọn ra, đừng quên vò Thiệu Hưng năm cân loại lâu năm. Tiểu Hồ theo thói quen nằm vắt vẻo trên vai. Đám khách giang hồ trong quán nhìn chàng xì xầm :

- Lão này da đen đúa, xấu xí sao lại có con cáo đen trên vai, phải chăng muốn bắt chước Tuyết Hồ Công Tử ?

Phạn điểm nằm cạnh đường quan đạo nên rất đông khách, đến chính Ngọ đã có đến hơn trăm hào khách vào dùng cơm và tránh nắng. Thuyên Kỳ ung dung ăn uống, đôi mắt nhìn những đám mây trên đỉnh ngọn núi cách đó hai dặm. Từng đoàn người lũ lượt đi ngang qua cửa quán, họ biết phạn điểm đã đông người nên không ghé lại.

Trong đám ấy có cả tăng lữ Thiếu Lâm và cao thủ các phái bạch đạo. Thuyên Kỳ lấy làm lạ nên hỏi tiểu nhị :

- Vùng Mã Yên Sơn này có thánh hội gì mà hào kiệt giang hồ tề tựu đông đảo như vậy ?

Gã đảo mắt nhìn quanh, hạ giọng đáp :

- Bẩm lão trượng, tiểu nhân nghe nói sơn chủ Mã Yên Sơn là Bạch Cốt Chân Nhân, sau hai mươi năm đào bới, tìm kiếm đường vào Thần Võ Cung mà không thành công, nên mới loan tin khắp giang hồ, mời hào kiệt thiên hạ cùng tham gia. Ai có phúc phận thì được hưởng.

Nói xong, gã rút lui ngay. Thuyên Kỳ không biết Thần Võ Cung có bảo vật gì quý để mọi người hăng hái đến đây, nhưng chẳng biết hỏi ai ?

Bỗng thấy bóng dáng quen thuộc của Bạch Nhật Thân Thâu Trịnh Cốc, Đường Chủ Thiên Nhân Đường của Huynh Đệ Hội, chàng mừng rỡ vẫy hàn.

Thì ra họ Trịnh muốn vào dùng bữa, nhận ra các bàn đều đầy cả nên ngần ngại định bỏ đi. Không ngờ có lão già tóc bạc gọi vào, hàn bỡ ngỡ đến vòng tay hỏi :

- Chẳng hay tiền bối có điều chi dạy bảo ?

Chàng nghiêm nghị đáp :

- Lão phu ăn một mình cũng buồn, mời các hạ cùng ngồi cho vui.

Thân Thâu là người cơ chính, thâm trầm, dù ở hoàn cảnh nào cũng luôn vận tâm cơ. Gã an tọa, chăm chú quan sát vị lão trượng, vòng tay nói :

- Tại hạ là Trịnh Cốc, dám hỏi quý tính đại danh của lão trượng.

Thuyên Kỳ muốn trêu ghẹo gã, lạnh lùng bảo :

- Lão phu là Tây Vực lão nhân, mới vào Trung Nguyên lần đầu.

Tiểu nhị dọn thêm cơm rượu, Trịnh Cốc tạ lỗi rồi cầm cúi ăn. Cảm thấy đã no, hẳn rót rượu mời. Thuyên Kỳ uống cạn, đặt chén xuống bàn hỏi :

- Trịnh lão đệ, Thần Võ Cung có chứa gì trong đó mà lại quyến rũ được anh hùng tứ xứ ?

Thân Thâu vân vê chòm râu cằm thưa thớt, vàng hoe, tỏ vẻ đắc ý :

- Lão Trọng ở tận quan ngoại sao có thể biết được cố sự này ?

Nguyên là cách nay hơn trăm năm, võ lâm Trung Thổ xuất hiện một bậc kỳ hiệp, bản lãnh siêu phàm quán thế có danh là Võ Đế Lục Khúc Ngôn. Họ Lục kiêm thông kiếm, chưởng, chỉ, khinh công. Suốt bốn mươi năm chưa hề biết bại là gì. Nhưng đột nhiên ông biến mất và trên giang hồ truyền tụng một tin tức là ông ta hóa trong Thần Võ Cung. Hai mươi năm trước, Bạch Cốt Chân Nhân tình cờ phát hiện trên núi Mã Yên Sơn này có một tảng đá bằng phẳng nằm dưới lòng suối. Đây là bán phần của một tấm bia. Dựa vào những nét khắc trên ấy, Chân Nhân đoán chắc đó là ba chữ Thần Võ Cung. Chính vì vậy, lão đã phong tỏa Mã Yên Sơn, âm thầm đổ biết bao sức lực cùng mấy trăm đệ tử khai quật, tìm kiếm. Nhưng không hiểu vì sao, hơn tháng trước, lão chính thức nhờ Cái Bang loan báo rộng rãi. Tin này làm chấn động giang hồ, bọn tà ma thì muốn học võ công để xưng bá, các phái bạch đạo cũng không thể ngồi yên. Thuyên Kỳ tư lự giây lát, thở dài nói :

- Lão phu chỉ sợ đây là chiếc bẫy khổng lồ. Giống như vụ thảm sát ở chân rặng Thiên Sơn mười lăm năm trước.

Trịnh Cốc đảo tròng mặt khen :

- Lão trọng quả là bậc cao nhân trí tuệ phi phàm, chẳng khác nào hội chủ của bọn tại hạ Tuyệt Hồ Công Tử Thảm Thuyên Kỳ.

Thuyên Kỳ sờ hàng râu mép bạc trắng lạnh lùng bảo :

- Lão phu nghe đồn họ Thảm có một con Tuyệt Hồ cực kỳ thông linh, lòng cũng muốn gặp gỡ để xem có hơn được Hỏa Nhãn Hắc Hồ của lão phu hay không ?

Thần Thâu cười mũi :

- Ít nhất thì Tuyệt Hồ của hội chủ cũng đẹp hơn con cáo đen của tiên bối rất nhiều !

Lão nhân không hề giận, nói qua chuyện khác :

- Thế bao giờ Bạch Cốt Chân Nhân khai sơn cho mọi người vào ?

- Đầu giờ thân chiều nay, nếu lão trọng có nhã hứng muốn tham dự, tại hạ xin tình nguyện làm kẻ tùy tùng.

Tin tức về việc Thuyên Kỳ rời bỏ Tổng Đàn Ma Giáo vẫn chưa đến tai của Trịnh Cốc nên lão đình ninh hội chủ còn ở núi Thiên Thai dưỡng thương. Lần này Thần Thâu đơn thân độc mã vào Mã Yên Sơn, không khỏi cảm thấy cô thế. Họ Trịnh nhận ra Tây Vực lão nhân là bậc tài trí, nên muốn mượn sức người này. Nếu may mắn đắc thủ, lão sẽ dùng tuyệt nghệ thân thủ, trộm bảo vật về dâng cho hội chủ để chàng trở thành thiên hạ đệ nhất nhân, dương danh Huynh Đệ Hội. Thuyên Kỳ nhìn thần sắc lão, đoán ngay được tâm lý thuộc hạ, lạnh lẽo đáp :

- Nếu được các hạ trợ thủ, lão phu cũng thử hạn vận một phen.

Đã đến đầu giờ mùi, anh hùng thiên hạ lục tục rời quán vào Mã Yên Sơn. Thuyên Kỳ và Bạch Nhật Thần Thâu cũng đi theo họ. Trong cánh rừng thưa dưới chân núi, hơn ngàn cao thủ đã tập trung theo từng nhóm, dù không nhiều nhưng đều là tinh hoa của các phái võ lâm.

Tuyệt học của Võ Đế quan hệ rất lớn đến vận mệnh giang hồ, hơn cả nội đan Địa Long năm nào. Dù ai cũng đem dạ nghi ngờ Bạch Cốt Chân Nhân, nhưng lại không thể đứng ngoài cuộc tâm bảo, nhất là các phái bạch đạo.

Phái Thiếu Lâm phải cử đến hai vị cao tăng là Không Văn Đạt Ma Đường và Không Viên La Hán Đường. Sau lưng họ là hai trăm tăng tăng nhân đệ tử đời thứ hai. Võ Đang cũng vậy, ngoài chưởng môn là Nhân Vân Đạo Trưởng, còn có ba vị sư đệ của ông và sáu mươi đạo sĩ võ công cao cường. Các phái Nga Mi, Hoa Sơn, Côn Luân cũng có mặt nhưng nhân số ít hơn.

Quái Cái Bạch Trí Thượng đang làm khách của Thiếu Lâm tự nên cũng tháp tùng theo nhị vị đại sư. Còn về phía Ma đạo, sự hiện diện của phu thê cung chủ Mê Âm Thần Cung và ba lão Đế quân đã là áp lực nặng nề cho chính phái. Thuyền Kỳ thầm nghĩ :

- Không hiệu Bạch Cốt Chân Nhân sẽ đôi phó với Thần Cung bằng cách nào ! Chắc chắn khi mở cửa Mã Yên Sơn, lão ma phải tính đến sự tham dự của lực lượng này. Đó là chưa kể đến đại sát tinh Ma Đẳng Thần Quân, lão bị chỉ vào bụng nhưng không trúng yếu huyệt, có lẽ đã bình phục.

Chàng đưa mắt quan sát địa hình chung quanh, thấy mé tả thấp thoáng bóng một sơn trang cách chừng ba chục trượng. Có lẽ đó là nơi cư trú của Bạch Cốt Chân Nhân. Chàng linh cảm tai họa lần này sẽ rất lớn, cố tìm cách cứu vãn đại cục. Thấy chung quanh không có ai, chàng kể tai Thần Thâu nói :

- Trịnh Đường Chủ, ta chính là Thảm Thuyền Kỳ đây.

Lão nghe giọng quen thuộc, mừng rỡ định bái kiến. Chàng khoác tay bảo:

- Bất tất phải đa lễ. Ta chỉ muốn biết ngoài người ra, còn bao nhiêu anh em nữa có mặt ở đây ?

- Cung bả Hội Chủ, Huynh Đệ Hội vắng mặt người, tự lượng sức nên không chính thức tham dự, chỉ phái thuộc hạ và mười anh em nữa đến thăm dò.

- Tốt lắm ! Người cầm số bạc này trở lại trấn tìm mua hỏa dược và đồ dẫn hỏa. Tìm cách bố trí quanh sơn trang của Bạch Cốt Chân Nhân. Khi nghe tiếng hú của ta thì lập tức phóng hỏa. Càng tạo được nhiều khói càng hay.

Thần Thâu lãnh mệnh đi ngay.

Đâu giờ thân, Bạch Cốt Chân Nhân cùng mười tên đệ tử xuất hiện. Lão đã quá thất tuần, râu tóc bạc trắng như tơ, mặt mũi phương phi, trông rất tiên phong đạo cốt. Chân Nhân tươi cười vòng tay chào mọi người :

- Kính cáo chư vị anh hùng, lão phu tốn mất hai mươi năm công sức và mấy vạn lượng vàng mà không tìm được Thân Võ Cung. Nay tuổi cao sức yếu, biết mình vô duyên với kỳ bảo nên không dám cải mệnh trời, mời anh hùng thiên hạ tham gia tìm kiếm. May ra, trong hành ngàn hào kiệt ở đây, có kẻ hữu duyên vào được cấm cung để tuyệt học Võ Đế khỏi thất truyền. Lão phu chỉ có một điều kiện là nếu vị nào may mắn thì chỉ được lấy bí kíp võ công, còn vàng bạc châu báu xin để lại cho lão phu an dưỡng tuổi già. Chư vị nghĩ sao ?

Mọi người thấy lão tướng mạo phúc hậu, lại có đề nghị rất hợp lý nên nhất tề tán thành. Chưởng môn phái Hoa Sơn là Tạ Tri Chương đại diện đáp :

- Ông Chân Nhân là người nhân hậu, thông tình đạt lý, khác hẳn lời đồn đãi. Lão phu xin thay mặt đồng đạo võ lâm cảm tạ.

Bạch Cốt Chân Nhân nghiêm giọng bảo :

- Lão phu cũng xin cảnh báo với chư vị rằng những đường hầm chằng chịt trong lòng núi Mã Yên Sơn có một loại nấm cực độc tỏa hương suốt đêm, chỉ từ cuối giờ mao đến đầu giờ thân là có thể vào được. Đó cũng là lý do khiến lão phu thất bại.

Cung Chủ Thân Cung Đình Thanh Bình cười nhạt nói :

- Nếu chỉ có mấy canh giờ thì làm sao tìm được bí cung. Chân Nhân có âm mưu gì chăng ?

Ông Tâm mỉm cười đáp :

- Nếu Cung Chủ không tin có thể vào thử xem sao ! Giờ là lúc nấm tỏa độc hương rồi.

Đình Thanh Bình quay lại hỏi U Linh Đế quân :

- Bỏn tòa nghe nói thuộc hạ U Linh Cung luyện Cương Thi Ma Công nên không sợ độc. Hộ Pháp hãy bảo một tên vào thử xem. Mạch Thương gật đầu, gọi một tên đệ tử :

- Hồ Đại ! Người chuẩn bị vào hang.

Bạch Cốt Chân Nhân ung dung quay người đi trước dẫn đường. Hết khoảnh rừng cây là đến chân núi Mã Yên Sơn. Một động khẩu cao hơn hai trượng và rộng cũng chừng ấy hiện ra trước mặt quần hào.

Hồ Đại vượt qua bãi cỏ rộng ước mười trượng đi vào hang..Nửa khắc sau, hần lão đảo chạy ra, ngã vật xuống trước mặt mọi người chết tốt. Máu đen từ thất khiếu rỉ ra, da mặt xám xịt. quần hùng chấn động rừng mình. Bạch Cốt Chân Nhân tỏ vẻ thương cảm :

- Chỉ vì Cung Chủ không tinrl lão phu nên mới Chết oan một mạng người. Xin mời chư vị lui gót về trấn dùng cơm chiều và chuẩn bị đèn đuốc. Giờ thìn sáng mai trở lại là vừa.

Mọi người lục tục rời khỏi khu rừng. Nhưng có một người không chịu đi mà lại ẩn thân trên tàng cây rậm rạp, người ấy chính là Thẩm Thuyên Kỳ. Chàng tự tin vào sức đề kháng độc của mình, quyết vào hang tìm cho được Thần Võ Cung để phá vỡ mưu đồ của Bạch Cốt Chân Nhân. Dù dung mạo lão rất phúc hậu nhưng linh cảm của chàng lại nhận thấy sát khí trùng trùng tỏa ra từ con người lão, giống như mùi sắt thép của chiếc bẫy sói.

Biết chắc không còn có ai quanh đây, chàng tung mình xuống đất, lướt nhanh vào hang. Nhờ ánh tà dương heo hắt, chàng thấy rã rác hai bên đường là những hàng nấm độc xám xịt như màu đá, hương thơm bát ngát. Tiểu Hồ ngóc đầu rít lên báo động, đi sâu thêm mấy trượng, lẩn lóc đó đây là mười bộ xương người trắng hếu. Có

lẽ họ là tốp đệ tử đầu tiên của Bạch Cốt Chân Nhân tiến vào hang, khi lão ma chưa năm được thời khắc tỏa hương của nấm độc.

Thuyền Kỳ gom lấy vài cây thuốc rồi tiến vào trong. Sau hai mươi trượng tính từ cửa hang, chàng đến một thạch động rộng rãi, trần hang cao đến sáu bảy trượng. Vách chung quanh có đến mấy chục khung cửa đá hẹp. Chàng xem xét cẩn thận dấu vết ra vào của bọn môn đồ Bạch Cốt.

Chàng đốt cả sáu bó thuốc lên, chăm chú quan sát trần hang, trên vách và nóc toàn là nấm độc mọc chi chít, dưới ánh thuốc bập bùng, chúng tỏa màu xanh nhạt. Thuyền Kỳ nhìn đến bức vách trước mặt, sững sờ nhận ra trên cao bốn trượng có một vòng tròn to bằng bánh xe ngựa. Không có ánh thanh quang của nấm. Nếu vào đây ban ngày tuyệt đối không hề nhận ra vì màu nấm hoàn toàn tiếp với màu vách núi.

Chàng ngăn người suy nghĩ, cuối cùng kết luận rằng vòng tròn kia chính là một cánh cửa đá nên nấm không thể mọc được. Còn những nơi khác dù sao cũng có lẫn đất cát.

Thuyền Kỳ tắt hai ngọn thuốc, dắt vào thất lung, dùng Bích Hồ Công trườn lên vách. Đến nơi, chàng vận nội lực đẩy thử. Cánh cửa kêu ken két rồi mở rộng. Chàng thận trọng chui vào. Được hơn trượng, đường ngầm rộng ra, có thể đi thẳng người.

Cuối đường là một cửa đá khép kín. Ba chữ Thần Võ Cung lồ lộ bên trên cửa. Không thấy lỗ khóa, chàng vận công đẩy mạnh. Phải dùng đến mười hai thành công lực, chàng mới xô nổi cánh cửa nặng đến hai ngàn cân này.

Thuyền Kỳ thở phào, đột thuốc bước vào. Thần Võ Cung không lớn lắm, chỉ là một thạch động thiên nhiên được sửa sang lại. Đại sảnh ngang chừng ba trượng, dài độ gấp đôi. Ngoài ra còn có một dãy phòng đục ngầm vào vách núi.

Thuyền Kỳ đi đến cuối sảnh, sững sờ chiêm ngưỡng hai chữ Chính Đạo cân bằng dạ minh châu trên vách. Dưới đó là một hương án bằng đá, có chiếc lư đồng đen lư thưa vài cọng chân nhang.

Chàng cung kính lạy ba lạy rồi bắt đầu thăm dò các phòng. Không có vật gì đáng chú ý trong ba phòng trước. Nhưng trong phòng thứ tư lại chính là ngọc thất phòng và cũng là nơi Võ Đế tọa hóa. Trên chiếc thạch sàng, một bộ xương trắng phếu sắp sửa mục nát với thời gian, y phục đã bị lũ mối gặm nhấm sạch sẽ. Sau trăm năm, chẳng còn lại được gì.

Lúc này, chàng ghé ngang thư phòng đã thấy hàng trăm quyển sách rách nát, chỉ đựng vào là tan thành bụi. Dù có là thiên hạ đệ nhất nhân thì kết cục cũng chỉ còn năm xương tàn, giữa lòng mật thất quanh hiu.

Thuyền Kỳ cảm khái cho thân phận của một đấng anh hùng, chàng đặt giá nến trên bàn nhỏ cạnh giường rồi vén áo sụp xuống lạy. Hết lạy thứ ba, chàng định đứng dậy bỗng phát hiện trên cạnh thạch sàng dường như có kẻ nứt vuông vắn. Chàng cầm nến xem kỹ, xác định đây là một ngăn tủ bí mật. Chàng đẩy mạnh nhưng không thấy có tác dụng, liền vận khẩu quyết chữ Hấp trong âm Dương Thần Công, đặt tay hữu vào ô đá, vận toàn lực kéo ra. Quả nhiên, cục đá bị hút khỏi vị trí, để lộ một ngăn nhỏ. Trong đó có một bọc vuông vắn, Thuyền Kỳ mở ra xem, sau mấy lớp giấy dầu là một quyển sách bằng da dê. Ngoài bìa là bốn chữ : Thần Võ Bí Kíp. Nhờ được bao bọc

cẩn thận và dấu trong học đá kín đáo nên bí phổ còn nguyên vẹn. Hơn nữa, da dê bền hơn giấy rất nhiều.

Vái tạ Võ Đế xong, chàng rời cung, đóng chặt các cửa dê không ai quấy nhiễu nơi yên nghỉ của Võ Đế. Thuyền Kỳ lại còn dùng thanh đuốc viết lên tường mấy chữ :

- Cảm tạ Chân Nhân đã tặng bí kíp !

Lúc trở ra, đi ngang sơn trang của Bạch Cốt Chân Nhân, chàng đột nhập vào nhưng thấy lặng lẽ như tờ, không một ánh đèn và cũng chẳng cử người canh gác. Có lẽ họ đều ngủ say cả.

Chàng về đến phạm điểm mới là đầu canh một. Bạch Nhật Thân Thâu đang ngồi uống rượu đợi chờ. Thấy bóng chàng, lão mừng khôn xiết nhưng vẫn lặng im.

Thuyền Kỳ chậm rãi bước vào cười khà khà bảo :

- Trịnh lão đệ cho phép ta ngồi chung bàn chứ ?

Hai người ăn uống xong đi tìm chỗ trọ qua đêm.

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***

Sáng ra quân hùng lại kéo nhau vào chân núi Mã Yên Sơn. Thuyền Kỳ cũng đi theo họ, nhưng Thân Thâu và mười thuộc hạ thì không. Đêm qua, chàng và họ Trịnh đã bàn bạc kế hoạch mở đường thoát thân cho các hào kiệt bốn phương.

Đầu giờ thìn, mọi người tập trung trên khoảng trống trước cửa hang. Nhân số đã tăng thêm vài trăm người mới đến hôm qua. Chàng giật mình nhận ra Tần Thu Trịnh và hai gã họ Lăng cũng có mặt bên cạnh Kiếm Tuyệt Đế Quân Đàm Phi Vũ.

Bạch Cốt Chân Nhân xuất hiện tươi cười vòng tay nói :

- Lão phu sẽ đích thân hướng dẫn chư vị vào trong !

Lão chậm rãi bước vào trong hang, quân hào lục tục theo sau. Đến thạch động bên trong, nhìn thấy hàng chữ lớn trên vách, lão găm lên đầu đốn, giọt lệ già nua ứa ra khóe mắt :

- Không ngờ đêm qua có kẻ lại vào đây phỗng tay trên tâm huyết bao năm của lão phu !

Vẻ mặt và thái độ của lão vô cùng thành thực khiến chẳng ai nghi ngờ. Chân Nhân thiếu nảo lảo bảm :

- Loại nấm độc này chỉ có mình Độc Y Trương Thúc là trị nổi. Chẳng lẽ lại chính là lão ?

Quái Cái ngắt lời :

- Chân Nhân quên không nhắc đến Ma Đăng Thân Quân, lão ta còn là sư thúc của Độc Y nữa.

Mỗi người góp một câu cũng chẳng đề quyết được ai là thủ phạm. Không Viên đại sư tỏ ý lo ngại :

- Ma Đăng Thần Quân từ ngày bị Tuyết Hồ Công Tử đả thương và giải tán giáo phái đến giờ, không thấy xuất hiện. Nếu quả đúng là lão ấy lấy được bí kíp của Võ Đế thì giang hồ khó tránh khỏi tai kiếp !

Cung Chủ Mê Âm Thần Cung bật cười ghê rợn :

- Lão phu dám chắc hung thủ đang có mặt trong hang. Nếu thức thời thì đem bí phổ ra dâng nạp, bằng không lão phu sẵn sàng dùng Ma Âm tiêu diệt hết để tìm.

Quần hào chấn động trước dã tâm của lão, xôn xao bàn tán. Nhân Vân đạo trưởng cười nhạt đáp :

- Người đừng đem Ma Âm dọa nạt cho phí công. Đệ tử hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang lúc nào cũng thủ sẵn trăm bạc. Liệu người có thoát nổi hay không ?

Đình Thanh Bình cân phân lợi hại, Chẳng dám đổi mạng nên câm họng.

Hoa Sơn chưởng môn Hận Thiên Kiếm Hạ Tri Chương lên tiếng :

- Bí kíp đã chẳng còn, chúng ta còn ở lại đây làm gì nữa ?

Bạch Cốt Chân Nhân là người ra đầu tiên. Thấy lão đi rất nhanh, Thuyên Kỳ sinh nghi, không hiểu lão định giờ trò gì ?

Quả nhiên, ra đến ngoài, quần hùng ngỡ ngàng thấy Chân Nhân đang đứng ở bìa rừng, sau lưng là hơn trăm thủ hạ mang đao. Lão bật cười ghê rợn, mặt tỏa hàn quang lạnh lẽo, để lộ vẻ tà ác, nham hiểm. Dứt tràng cười, Chân Nhân trầm giọng bảo :

- Lão phu cũng đồng ý với Đình Cung chủ rằng hung thủ hiện có mặt ở đây. Vì vậy đã thả một loại Cổ Độc có tên là Tam Nhật Vong Hoàng Tuyền vào người chư vị. Không tin cứ thử vận khí xem huyết Mệnh Môn có bị đau nhói hay chẳng ?

Quần hào kinh hãi kiểm tra lại kinh mạch thì nghe nhói nhẹ ở Mệnh Môn. Có mấy tay lỗ mãng buông lời chửi rủa lão ma. Bạch Cốt Chân Nhân rung nhẹ chùm lục lạc trong tay. Mọi người rùng mình vì cảm giác toàn thân đau đớn như bị ngàn vạn kim châm. Lão ma cười nhạt hỏi :

- Sao ! Cảm giác đó thế nào ? Lão phu dù bị mất bí kíp nhưng thu phục được hơn ngàn cao thủ làm thuộc hạ cũng là thành công một nửa.

Quái Cái căm giận quát :

- Té ra lão đã có kế hoạch phóng độc trùng từ trước nên mới bày ra việc mở cửa Mã Yên Sơn cho quần hào vào !

- Đúng vậy ! Chỉ tại các ngươi mù quáng nên mới dẫn xác đến đây !

Thuyên Kỳ nhận ra mình cũng bị trúng Cổ Độc nhưng khi chàng đưa luồng chân khí chí dương đến Mệnh Môn thì Cổ Độc bị tiêu diệt và kinh mạch lại thông suốt. Chàng mừng rỡ bước đến gần Tần Thu Trinh bảo nhỏ :

- Tần nương ! Ta là Thuyên Kỳ đây, nài nỉ đứng im để ta giải độc cho.

Thu Trinh vui mừng khôn xiết liếc sang bên tả thấy một lão già da nâu, tóc bạc trắng. Tiểu Hồ nhận ra nàng rít nhẹ chào.

Thuyền Kỳ đặt ngón trỏ lên thất lưng ái thê, truyền công lực chí dương vào Thu Trinh nghe kinh mạch thông suốt, gật đầu.

Chàng lại dùng phép truyền âm gọi từng vị chưởng môn, trưởng lão các phái lui về sau để giải độc. Ai nấy đều phấn khởi phi thường. Nhân vận đạo trưởng được giải đầu tiên, trở ra phía trước tranh luận với Bạch Cốt Chân Nhân, cố kéo dài thời gian. Ba khác sau, chàng đã cứu thêm được tám kiếm thủ Võ Đang và gần trăm tăng nhân La Hán Đường. Thuyền Kỳ nghe mệt mỏi, lui vào hang điều tức, Thu Trinh và các cao thủ bạch đạo đứng án ngữ cửa hang để bảo vệ. Chàng vừa hành công xong, định tiếp tục giải độc cho quần hào thì nghe giọng cười âm u, kinh khiếp quen thuộc của Ma Đăng Thân Quân. Thuyền Kỳ bỏ ra đứng sau lưng Không Văn đại sư quan sát. Bạch Cốt Chân Nhân thấy kinh địch xuất hiện, lảo nhảm thần chú phóng Cổ Độc. Ma Đăng Thân Quân thản nhiên chấp tay sau lưng cười nhạt :

- Bốn Thân Quân luyện Ma Đăng đại pháp là thiên hạ đệ nhất thần công, nào có coi đám độc trùng ra gì. Chân Nhân làm vậy chỉ uống công thôi !

Bạch Cốt lão ma biến sắc gần giọng hỏi :

- Té ra chính ngươi là người đã lấy đi bí kíp của Thần Võ Cung !

Tống Linh quân sừng sốt đáp :

- Bốn tòa chỉ vừa mới đến đây sáng nay, sao Chân Nhân lại đổ tội như vậy? Chẳng lẽ có kẻ đã vào được Bí Cung rồi ư ?

Biết lão nói thực, Uông Chân Nhân hậm hực bảo :

- Đúng vậy ! Đêm qua đã có người không sợ chất kỳ độc của năm đá, đã vào hang trộm đi bí kíp, còn để lại mấy chữ trên vách cảm tạ lão phu.

Ma Đăng Thân Quân cau mày nói :

- Chân Nhân phí hết hai mươi năm mà không tìm được Thần Võ Cung, lẽ nào người này chỉ trong một đêm đã đắc thủ ? Có thể đây chỉ là kế nghi binh lừa cho Chân Nhân và quần hào bỏ cuộc rồi âm thầm tìm kiếm.

Bạch Cốt giật mình trước lập luận hữu lý này, lão cao hứng nói :

- Thân Quân quả là cao kiến. Giờ ta đã có trong tay hơn nghìn thuộc hạ, việc truy tìm sẽ dễ dàng hơn.

Tống Linh quân cười sâu hiểm :

- Bốn tòa e rằng nếu không giúp một tay thì bá nghiệp của Chân Nhân khó mà thành tựu. Vài ngày nữa các phái trong thiên hạ thấy người của họ không trở lại, sẽ đến đây hỏi tội. Lúc đó, Uông lão đối phó thế nào ? Chỉ có Thần Công Huyết Đăng của Bốn Tòa là uy hiếp được họ.

Uông Chân Nhân lạnh lùng hỏi lại :

- Té ra Thân Quân muốn chia phần với lão phu ư ?

Họ Tống lác đầu :

- Không phải thế ! Bồn tòa đã có Ma Đăng Thân Công, chẳng cần gì đến tuyệt học võ công của Võ Đế. Chỉ mong cùng nhau liên thủ, dựng thành nghiệp lớn.

Phu thê cung chủ Mê Âm Thân Cung định bước ra nhập với bọn tà ma, nhưng đã bị người đứng sau lưng đặt chưởng vào tử huyết Mệnh Môn. Người này bảo họ :

- Bạch Cốt Và Ma Đăng bản chất hiểm độc. Khi đã nắm được nhị vị trong tay lẽ nào lại chịu buông tha? Không tin cứ lên tiếng hỏi thử ? Lão phu có khả năng giải được độc trùng. Nếu nhị vị lập trọng thệ suốt đời không dùng Ma Âm để chống lại võ lâm, lão phu sẽ giúp cho. Sau đó, chúng ta cùng nhau tiêu diệt ác ma.

Đình Thanh Bình biết mình thất thế, cất tiếng gọi Ma Đăng Thân Quân :

- Tông huynh, chúng ta đều là chỗ thân hữu, Tông huynh nhờ Uông Chân Nhân giải Cổ Độc cho hai ta.

Ma Đăng Thân Quân cười khanh khách đáp :

- Bồn Thân Quân rất cao hứng khi thấy Uông Chân Nhân đã thu phục được Thân Cung. Lực lượng của các người sẽ là đội quân tiên phong giúp liên minh Bạch Cốt Ma Đăng thống trị võ lâm.

Đình Thanh Bình thất vọng, hỏi ý phu nhân :

- Nương tử tính sao ?

Bà ta thở dài đáp :

- Lão ma đã tuyệt tình như vậy, không lẽ chúng ta chịu bó tay chịu chết, đem cơ nghiệp Thân Cung dâng hiến và suốt đời làm nô lệ. Chẳng thà một mất một còn cho xong.

Hai vợ chồng nhất thê thê thốt :

- Chúng ta thê sẽ suốt đời chung sống hòa bình với các phái võ lâm, nếu sai lời lời thân đả tử.

Thuyên Kỳ hài lòng bảo :

- Nhị vị cứ đưa chân khí xuống Mệnh Môn, lão phu sẽ tiêu diệt Cổ Trùng.

Chỉ lát sau, phu thê họ Đình hân hoan nhận ra kinh mạch hoàn toàn thông suốt. Họ quay mặt lại thấy người cứu mình là một lão già lạ mặt. Ngoài kia, Ma Đăng Thân Quân và Bạch Cốt đã thỏa thuận xong, hai lão nắm tay nhau cười ha hả. Thuyên Kỳ dặn dò Đình cung chủ :

- Bạch Cốt Chân Nhân không ngờ nhị vị đã được giải độc , vậy hãy bước đến gần họ, xuất kỳ bất ý dùng Ma Âm tấn công. Lão phu sẽ theo sau.

Phu thê họ Đình hiểu ý, giả đồ thất thế bước ra, Ma Đăng Thân Quân hỏi nhỏ Thân Quân :

- Ma Âm rất lợi hại, phải coi chừng họ trở mặt.

Uông lão cười nhạt :

- Cổ Trùng đã trấn giữ tử huyết, nếu không có thuốc của ta làm sao vận khí được.

Chỉ còn cách ba trượng, Lạc Hồn Chung và Thôi Phách Cổ nhất loạt vang lên, Ma Âm như chiếc chùy sắt nện vào ngực hai lão ma. Dù công lực thâm hậu nhưng họ cũng thọ thương, máu miệng rỉ ra. Cả hai tung mình về phía sau, cố ra khỏi tầm sát thương.

Ma Đăng Thần Quân cảm hận vận thần công bao phủ toàn thân một màn sương màu huyết dụ mờ mờ. Bạch Cốt Chân Nhân cũng vậy, quanh lão là luồng bạch khí trắng đục hôi tanh. Phu thê họ Đinh lướt đến, võ mạng Chung Cổ, quyết giết song ma.

Thuyền Kỳ thất Ma Đăng xuất hiện trên tay Thần Quân, liền đốc thúc mọi người vào hang ân nắp rồi xách kiếm phi thân đến đấu trường.

Vừa đúng lúc Bạch Cốt Chân Nhân tung ba trái cầu về phía họ Đinh. Chàng vung chưởng đánh bật ra. Hỏa cầu nổ tung bắn ra những tia lửa xanh lè, bám vào sỏi đá mà vẫn cháy rất lâu. Thuyền Kỳ nhận ra đây là loại Lân Hỏa cực kỳ bá đạo, chàng găm lên, vung kiếm tấn công Uông lão. Công lực chàng giờ đây còn cao hơn trước một bậc nên kiếm chiêu vô cùng uy mãnh.

Chân khí âm hàn trong cơ thể chàng trội hơn nên kiếm quang xanh lè, lạnh lẽo. Lão ma cả kinh, vung Bạch Cốt hiểm chống đỡ. Nhờ tu vi hơn một hoa giáp, lão cảm được đường kiếm chết chóc nhưng búi tóc trên đầu bị chặt phăng.

Nhân lúc lão đang bối rối gạt những sợi tóc lòa xòa trên mặt, chàng võ một đạo chưởng phong băng giá. Bạch Cốt Chân Nhân vội vung tả thủ đón chiêu, chưởng kinh chạm nhau nổ như sấm động. Vì bất ngờ nên lão ma không vận đủ công lực, máu miệng phun thành vòi, tung mình vào rừng đào tẩu. Đám thuộc hạ ném lân hỏa đạn cản đường. Thuyền Kỳ rú lên thánh thót, báo hiệu cho Thần Thâu rồi rút một trái Thần Oanh vào giữa đội hình đối phương.

Thần Oanh nổ vang trời, sát hại mấy chục tên võ sĩ áo đen. Ngoài kia, bọn Thần Thâu cũng chiêm ngòi hỏa dược, tiếng nổ còn lớn hơn Thần Oanh. Sơn trang bốc cháy ngút trời, khói mù theo gió thổi đến đấu trường làm mờ cả Ma quang của Ma Đăng.

Phu thê họ Đinh nãy giờ phải lúc nhắm, lúc mở chống chọi với Ma Đăng. Nay thấy khói mờ làm giảm độ chói lọi của luồng ánh sáng ma quái, liền lướt đến tấn công.

Thuyền Kỳ quát lên như sấm :

- Rút lui !

Đã có kế hoạch từ trước, hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang đi trước mở đường máu đưa quần hào thoát khỏi khu rừng.

Bọn môn đệ của Bạch Cốt Chân Nhân một số đang cùng sư phụ chữa cháy sơn trang, số còn lại tung Bạch Cốt lân hỏa đạn chặn đường. Nhưng những đạo chưởng kinh như bão táp của các nhà sư Thiếu Lâm đã đẩy ngược Hỏa Đạn trở lại, đốt chết chính những kẻ ném ra.

Thuyền Kỳ tung mình về phía Ma Đăng Thần Quân vung kiếm chụp xuống. Tổng Linh quân thấy kiếm chiêu quen thuộc, nhận ra lai lịch của chàng, đẩy ma cầu đón đỡ.

Long Kiếm phá tan ngọn Ma Đăng tiếp tục lướt đến. Thân Quân kinh hãi, đảo bộ lùi nhanh, căn đầu lưỡi phun vào trái ma cầu thứ hai để tạo thành Huyết Đăng.

Ánh sáng chói lọi đỏ rực bất ngờ lòa lên phá hủy thị giác phu thê cung chủ Thân Cung. Họ đau đớn gào thét như điên loạn.

Thuyên Kỳ chiếu đôi ma nhãn sáng rực, xuất chiêu Thái Ất Viên Thành. Luồng kiếm quang xanh biếc chạm vào Huyết Đăng nổ vang trời. Chàng nghe tâm thất đau nhói nhưng vẫn cắn răng đánh hết chiêu. Kiếm quang liếm vào thân Tống Linh quân, rạch ba đường trên ngực và hai vai. Lão gào lên ghê rợn, tung mình đào tẩu.

Thuyên Kỳ biết mình đã thọ thương không thể đuổi kịp bèn quay lại. Chàng búng hai đạo chỉ cách không vào thụ huyết phu thê họ Đinh rồi gọi mấy tên đệ tử Thân Cung đang đứng ở bìa rừng. Chàng bảo chúng :

- Các người mau hộ tống cung chủ và phu nhân hồi cung. Sau này ta sẽ mời Thần Y Trương Thúc đến Kinh Môn chữa trị cho họ.

Thuyên Kỳ dặn dò xong, rời khỏi Mã Yên Sơn. Được hơn dặm đã thấy Thu Trinh và anh em họ Lãng đứng đợi bên đường. Nàng mừng rỡ sa vào lòng chàng. Thuyên Kỳ hỏi :

- Mọi người đâu cả rồi ?

Lãng Hồ đáp :

- Cách đây hai dặm có một gia trang rộng rãi. Chủ nhân là đệ tử tục gia của phái Võ Đang.

Chàng nắm tay Thu Trinh phi thân về phía tiểu trấn. Lãng Báo vượt lên trước dẫn đường. Quân hào đang lơ nhô ở cửa gia trang ngóng đợi, thấy chàng từ xa đã hoan hô vang dội. Linh Vân Kiếm Vương Xương Luân cười ha hả ôm lấy chàng :

- Thảm hiên diệt đúng là phúc tinh của võ lâm. Lần nào cũng xuất hiện đúng lúc để giải vây.

Chàng mỉm cười, bước đến thi lễ với các chức môn. Quái Cái nóng ruột hỏi ngay:

- Cuộc chiến giữa Ma Đăng Thân Quân và Thân Cung kết thúc thế nào rồi ?

Chàng thở dài đáp :

- Lão ma đã dùng đến Huyết Đăng, dù bị tiểu bối chém ba nhát kiếm nhưng vẫn đủ sức đào tẩu. Còn phu thê Đinh cung chủ đã bị Ma quang làm mù mắt mất rồi.

Không Văn đại sư tỏ ý thương tiếc :

- Tội nghiệp cho họ, vừa mới hồi đầu hương thiện đã gặp tai ương. Hôm nay nếu không có họ, chúng ta khó thoát thân.

Hận Thiên Kiếm cười nhạt nói :

- Họ bị Thảm công tử đặt tay vào tử huyết nên mới chịu hồi đầu chứ nào phải thật tâm. Xưa nay, gieo gió gặt bão là chuyện thường tình.

Nhàn Vân đạo trưởng khen ngợi :

- Nhờ mưu kế dĩ độc công độc của Tuyệt Hồ Công Tử mà diệt trừ được hiểm họa Ma Âm cho giang hồ.

Quần hào đồng thanh khen phải.

Trời đã quá ngộ, ai nấy đều nghe đói bụng. Thuyên Kỳ đề nghị mọi người giải tán tìm nơi dùng bữa, sau đó sẽ trở lại đây để chàng giải độc trùng.

Nhắc đến Cổ Độc, họ đều rùng mình, nhớ lại cảm giác đau đớn lúc sáng. Xuân Phong Đế xuân cũng có mặt trong đám quần hào. Nhìn Thu Trinh tươi như hoa nở bên Thuyên Kỳ, lòng lão vô cùng cảm hận. Nhưng lão lại sợ chàng không giải độc cho mình nên bước đến trước mặt chàng vòng tay nói :

- Lão phu và công tử vốn chẳng có oán cừu, việc cũ xin coi như gió thoảng. Lần này nhờ công tử mà mọi người thoát hiểm và võ lâm tam cung cũng chẳng còn bị Thần Cung khống chế. Bọn lão phu rất biết ơn ! Thu Phong Đế Quân và U Linh Đế Quân cũng bước ra phụ họa.

Thuyên Kỳ lạnh lùng bảo :

- Tam vị ỷ tài, nuôi dã tâm xưng bá, nhưng cuối cùng cũng bị Thần Cung đè đầu cưỡi cổ Đó chẳng qua là quả báo nhãn tiền. Nếu suốt đời theo chính đạo, dẫu chết không sờn lòng thì còn sợ gì ai nữa ? Nay nếu muốn tại hạ giải Độc Trùng, phải lập trọng thệ từ bỏ dã tâm đối nghịch với võ lâm.

Ba lão ở thế cùng cực đành phải ưng thuận. Thuyên Kỳ giải cho họ trước để trở về cứu địa. Kiếm Tuyệt Đế quân đã được chàng giải độc từ trước nhưng không chịu đi mà đòi ở lại tham gia bảo vệ trong thời gian chàng điều trị cho những người khác. Thuyên Kỳ cố tìm một phương pháp nhanh hơn vì còn đến hơn ngàn người ngộ hại. Chàng thử lấy kim châm cứu cắm vào huyệt Mệnh Môn rồi dùng lửa đốt thử, quả nhiên cũng có công hiệu. Thần Thâu được lệnh lùng mua hết những bộ kim châm cứu trong vùng và vài trăm cây nến nhỏ.

Vì vậy đến trưa hôm sau, Cổ Độc đã bị tiêu diệt. quần hùng cảm tạ Thuyên Kỳ rồi giải tán. Thu Trinh đã kể cho trượng phu nghe phương pháp trị bệnh của chàng. Thuyên Kỳ cười khà khà bảo :

- Dược phương này quả là thần diệu, song phương cũng có lợi. Ta phải về núi Thiên Thai thực hiện ngay mới được.

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***

Bốn ngày sau bọn Thuyên Kỳ đã có mặt ở Tổng Đàn Ma Giáo. Mọi người nhìn mái tóc bạc trắng và đôi tròng mắt xám nhạt của nàng mà ứa lệ. Thần Kiếm nghiêm giọng quở trách :

- Khổng Phu Tử là người có dung mạo xấu xí mà không hề hổ thẹn. Ngươi là kẻ độc sách sao không hiểu được đạo lý mà lại bỏ người thân ra đi, khiến phụ mẫu đau lòng, lo lắng. Lần này nếu không tình cờ cứu được quần hào, ta sẽ phạt nặng đấy.

Thuyền Kỳ sợ hãi quỳ xuống nhận lỗi. Ngoại mẫu chàng là Lý phu nhân cười bảo:

- Chúng ta cũng hãy nên thông cảm với Kỳ nhi. Đang tuổi thiếu niên lại biến thành tóc bạc, tránh sao khỏi thương tâm nghĩ quẩn. Giờ đây đã có bốn nữ nhân cai quản chặt chẽ, xem hấn còn chạy thoát đường nào được nữa ?

Cả nhà bật cười vui vẻ. Bốn nàng dâu then thùng cúi mặt.

Trong suốt hai tháng trời, võ lâm thanh bình, giang hồ lặng sóng. Cả Bạch Cốt Chân Nhân lẫn Ma Đăng Thần Quân đều bị Tuyết Hồ Công Tử đả thương, không thấy xuất hiện. Phần Thuyền Kỳ, nhờ chia xẻ âm nguyên với bốn ái thê nên đã lấy lại được dung mạo cũ. Chàng cũng tận dụng thời gian này nghiên cứu Thần Võ Bí Kíp, vốn vẹn chỉ có ba chiêu Thiên Kiếm và năm chiêu Lôi Chưởng, nhưng thực ra cực kỳ uyên ảo, phức tạp. Chàng nhận ra có sự tương đồng giữa Lôi Chưởng và pho Lôi quyền của cao thủ vô danh để lại. Có thể phối hợp cả hai mà thi triển không hề gặp trở ngại. quyền phong, chưởng kinh đều phát ra tiếng ì ì âm như sấm vọng.

Nhưng trong ba chiêu Thiên Kiếm chàng chỉ mới luyện được hai. Chiêu cuối cùng có đến ba trăm sáu mươi thế thức, Thuyền Kỳ không cách nào đánh hết chiêu với tốc độ cần có.

Chàng là người hiếu học võ nên quyết tâm học cho được. Nhưng đến sáng ngày cuối tháng sáu, đệ tử Cái Bang ở Chiết Giang đã đem thư của quái Cái đến. Trong thư, lão khản khoản yêu cầu chàng có mặt ở Võ Đang Sơn trước ngày rằm tháng bảy.

Thuyền Kỳ báo tin này cho song thân và các trưởng bối rõ. Côn Luân Thần Kiếm tuổi mới hơn ngũ tuần, khí huyết phương cương, lại mang nặng tinh thần hiệp nghĩa của một kiếm sĩ nên phấn khởi nói :

- Phải có đại sự gì nên Bạch bang chủ mới cho chim câu hỏa tốc mang thư đến. Chúng ta phải lên đường ngay mới khỏi phụ lòng đồng đạo. Thánh Nữ hiểu rõ lòng trượng phu, tủm tủm cười bảo :

- Tướng công ngủ vùi mười mấy năm, nay muốn vẫy vùng cho thỏa chí phải không?

Lý Bách thấy con rể ngưng ngưng liền đỡ lời :

- Làm thân kiếm sĩ, không đem ba thước gươm ra giúp đời thì học võ làm gì ? Có Thiên Tân kìm cặp tiểu quỷ Thuyền Kỳ, bọn ta cũng yên tâm hơn.

Bốn nàng nghe nói trượng phu lại sắp lên đường vào chốn đao thương, mặt hoa thoáng hiện vẻ u sầu. Thánh Nữ biết ý cười bảo :

- Các ngươi bụng to vượt mặt còn muốn theo phu tướng ra trận nữa ư ?

Bách Lan e then đáp :

- Chúng tước nữ biết phận mình, nhưng xin cho Tần thư theo hầu hạ tướng công.

Ngay trưa hôm đó, xong tiệc tông hành Thần Kiếm, Độc Y, Thuyền Kỳ, Thu Trinh và hai gã họ Lăng lên đường.

Hết hồi 12